

Για τις αδικίες των γονιών

/ Γενικά

«Δεν έχει φαγητό για σένα. Η
μαμά νόμισε ότι εγώ ήμουν εσύ
και με τάισε δύο φορές.»

Είμαστε τρία αδέρφια, εγώ είμαι η μεσαία. η μεγαλύτερη αδελφή μου, στην αρχή μόνο σε μένα αλλά αργότερα σε όλους δυσανασχέτούσε για την αδυναμία της μητέρας μας προς τον μικρότερο αδελφό μας. Έβλεπε μια άνιση μεταχείριση στην συμπεριφορά, στο χαρτζιλίκι, στα χατίρια, στην ανοχή...

Από την μεριά μου, η αλήθεια είναι ότι, ποτέ δεν είχα αντιληφθεί κάτι τέτοιο. Ίσως επειδή δεν με ενδιέφερε και ιδιαίτερα, χωμένη ακόμα στην θλίψη του πατέρα μου όπου και η απουσία του πάντα μου ήταν έντονη! Όμως, η συνεχής πλέον από ένα σημείο και μετά διαμαρτυρία της για την άνιση μεταχείριση και εύνοια της μητέρας προς τον αδελφό μας με έκανε παρατηρητική και δεν άργησα να το αντιλαμβάνομαι πια κι εγώ.

Αποφασίσαμε με την αδελφή μου να της μιλήσουμε. Μπορεί να έχει αδυναμία στον αδελφό μας αλλά δεν μας ευχαριστεί να το δείχνει. Πολύ δε περισσότερο όταν

αισθανόμασταν μία «αδικία» προς την μεριά μας.

Η αλήθεια είναι ότι θεωρώ τη δικαιοσύνη το ύψιστο αγαθό. Ταυτίζομαι απόλυτα με τον Winston Churchill όταν έλεγε: «Αν ήταν να επιλέξω ανάμεσα στην ελευθερία και τη δικαιοσύνη, θα επέλεγα τη δικαιοσύνη».

Δεν ήθελα να αδικώ αλλά από την άλλη δεν θα επέτρεπα καμία αδικία εις βάρος μου!

Οι αδικίες βέβαια συνεχίστηκαν και με το μοίρασμα της κληρονομιάς με μικρούς και ενίοτε έντονους καυγάδες με τον αδελφό μου να παίρνει την μερίδα του λέοντος.

Ήμασταν θυμωμένες και η αδελφή μου κι εγώ. Ασφαλώς και τυπικά με λιγότερη κληρονομιά αλλά και ουσιαστικά βλέποντας την κατάφωρη πια και έμπρακτα λατρεία της μητέρας μας για τον αδελφό μας.

Αποκαμωμένες πια ότι μερικά πράγματα δεν αλλάζουν- Άλλωστε και η γιαγιά μας το ίδιο έκανε και στην ίδια! Έτσι λοιπόν έμαθε, έτσι θεώρησε ότι έπρεπε να κάνει- το αποδεχθήκαμε.

Αργότερα, όταν παντρεύτηκα κι έκανα το γιο μου σκεπτόμενη την συμπεριφορά της, μου ήταν αδιανόητο να καταλάβω πως μια μητέρα μπορεί να ξεχωρίζει τα παιδιά της!

Στην πραγματικότητα αυτή η συμπεριφορά δεν ευνοεί κανένα παιδί ούτε το παραμελημένο, ούτε και το ευνοούμενο. Τον με πρώτο γιατί μπορεί να επηρεάσει αρνητικά την αυτοεκτίμηση του αλλά και τη σχέση με το ευνοούμενο, για το οποίο θα αισθάνεται πίκρα και φθόνο. Το ευνοούμενο παιδί από την άλλη μπορεί συχνά να αναπτύξει εγωιστική συμπεριφορά και να σκέφτεται περισσότερο τον εαυτό του παρά τους άλλους. Επιπρόσθετα θα μπορούσε να το κάνει να αισθανθεί ότι είναι πιο σημαντικό από τους άλλους και οι ανάγκες του οφείλουν να έχουν το προβάδισμα. Με αυτήν ακριβώς την τακτική μπορεί να λειτουργεί το παιδί σε όλη του τη ζωή, γεγονός που θα μπορούσε να το οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια σε τεράστια απογοήτευση, όταν στον πραγματικό κόσμο κανείς δεν του συμπεριφερθεί με την ίδια εύνοια.

Πηγή: o-tiron.blogspot.gr